

mener jeg, at det svage Punkt for Dr. Muus, hans store Fejl, ligger deri, at han ikke har den samme Opfattelse. Han har altsaa paa dette Punkt en Opfattelse, som i højeste Grad afviger fra den, f. Eks. jeg har, idet jeg stadig gaar ud fra et bestemt Indtryk af Forhørene. Men det forekommer mig, at Dr. Muus meget let vilde kunne godtgøre Aarsagen til, at han ikke har fremdraget dette Moment overfor Ministeren, den Gang Embedet i Holstebro var til Forhandling.

Den højtærede Minister udtalte sig før i meget stærk Tilslutning til to Ting, jeg havde sagt, dels min Opfattelse af Spørgsmaalet om Misbrug af Alkohol og dels det andet, jeg har nævnt i Gaar, at jeg finder, det er en Fejl af Dr. Muus, at han, naar han har hørt saadanne Rygter og maa kunne sige sig selv, at en Mand som Baron Rosenørn-Lehn udtaler sig ikke paa en saadan Maade, uden at han, hvis han blev spurgt, ogsaa vilde kunne belægge sine Ord med Beviser (*Rørdam*: Det kunde han ikke). Ja, det ved jeg ikke. (*Sabroe*: Det var andenhaands Tale). Det er rigtigt, at det var andenhaands, men i Tilfælde af en Undersøgelse eller en Forespørgsel vilde Baron Rosenørn-Lehn kunne komme frem med de Mænd, der havde givet ham disse Oplysninger — der maa jo være nogen, som har set det, hvis der overhovedet er passeret noget —, og saa maatte disse Mænds Udtalelser komme til Sundhedsstyrelsens Kundskab. Det er dér, jeg mener, Undersøgelsen har været for overfladisk, det vil sige, det viser sig bagefter, at den har været det, det var ikke givet paa Forhaand, at det vilde vise sig, at Undersøgelsen havde været for overfladisk. Men det er nu en Gang saaledes, at naar man sidder med et Ansvar enten i en Embedsstilling eller i en Stilling i det politiske Liv, omfatter dette Ansvar ikke alene det, man foretager sig, men ogsaa det, man undlader at foretage sig, naar man skulde handle. Men den højtærede Minister gjorde sin Tilslutning til mine Ord for stærk, thi den højtærede Minister sagde, at jeg altsaa, hvis jeg havde været Justitsminister, vilde have draget den samme Konklusion som han, nemlig at Dr. Muus burde afskediges. Dertil vil jeg svare: Ja, det er meget muligt, og jeg vil endog sige sandsynligt — jeg kender ikke alle Sagens Akter —, men der vilde være den store Forskel, at Dr. Muus af mig vilde blive afskediget med Ære, men at den højtærede Justitsminister har afskediget ham med Vanære.

Med Hensyn til Afskedigelsen af Dr. Muus gør jeg gældende i Dag, som jeg gjorde gældende i Gaar, at naar Forholdet er, at

den højtærede Minister, som har med ham at gøre, ikke stoler paa hans Ord, tror, at han vil skjule for ham, kan den højtærede Minister ikke forvalte sit Embede under Ansvar ved at beholde en Mand, til hvem han nærer denne Mistanke. Hvor berettiget den er eller ikke berettiget, det er noget, vi ikke kunne dømme om, dertil maa man ogsaa have et personligt Kendskab til den paagældende Mand. Men den højtærede Minister, som nu har afskediget ham paa Grund af en ubevist Sigtelse, vilde, hvis han i øvrigt, som det synes, er af samme Opfattelse som jeg med Hensyn til, hvad der maa kræves, naar man staar overfor Spørgsmaalet om Embedsmænds Forhold til Alkohol, have kunnet afskedige ham paa dette Grundlag, som den højtærede Minister altid vilde kunne forsvare, hvorimod det nu staar saaledes, at Dr. Muus faktisk er afskediget paa Grundlag af en Sigtelse, der ikke er bevist og naturligvis heller ikke lader sig bevise. Derfor er det mig ufatteligt, at den højtærede Minister, som jo har haft lang Tid til at gennemtænke denne Sag, ikke er gaaet den Vej, jeg siger vilde være den eneste rigtige. Og saa vilde den højtærede Minister ogsaa, naar Spørgsmaalet om Afskedigelse kom offentligt frem, kunne fremføre dette, hvorimod vi nu stadig svæve i dette usikre, hvorvidt Dr. Muus virkelig har gjort sig skyldig i bevidst Fortielse. Den højtærede Minister vilde indtil i Gaar kunne sige: Det er mig lige gyldigt, om den er bevidst eller ubevidst; naar Embedsmænd ikke ere saa paapasselige, at de, naar de have med en saadan Sag at gøre, give mig alle Oplysninger, kan jeg ikke bruge disse Embedsmænd. Saa var det en anden Sag, men i Gaar har Ministeren sagt bestemt, at Afskedigelsen er kommen, fordi den paagældende med Forsæt havde fortiet noget vigtigt for ham. Alt det havde vi været foruden, hvis den højtærede Minister havde valgt det rigtige Grundlag for Afskedigelsen, det, som kunde forsvares overfor alle. Her ligger den højtærede Ministers meget store Fejl.

Spørgsmaalet om selve Afskedigelsen kan vel sættes under Diskussion, men ingen kan bestride den højtærede Ministers Ret til at indstille den paagældende til Afskedigelse. Men naar vi staa overfor det andet: Afskedigelse med Vanære — og saaledes betragter jeg det, der er sket; naar en Mand bliver afskediget, fordi han bevidst har fortiet noget, han skulde have sagt, kommer Afskedigelsen paa Grund af en passiv Handling, der ikke staar langt tilbage fra den aktive Handling: at sige